

Första söndagen i fastetid 2022

Liksom varje tid av kyrkoåret vill fastetiden hjälpa oss att få en djupare inblick i Kristi mysterium, i hans frälsningsverk. Allt det som uppenbarats för oss i Jesus Kristus har sin betydelse för vår frälsning och vårt vanliga liv. Genom vårt dop är vi så djupt förenade med honom och infogade i hans frälsningsmysterium att vi är otänkbara utan honom. Allt vi vet om Jesus berör oss. Allt i vårt liv har med honom att göra. Är vi kristna på allvar har allt i vår tillvaro med honom att göra. Hans nåd och kärlek berör oss på livets alla områden. Vi kan bara ta emot allt detta i glädje och tacksamhet för hans oändliga tålmod och barmhärtighet. Trots att vi så ofta glömmer och försummar honom står han ständigt till vårt förfogande för att hjälpa och stödja oss, för att förlåta oss och ge oss en ny chans till omvändelse och fördjupad efterföljelse. Fastetiden är en sådan ny chans som återkommer årligen, eftersom vi alltid kan omvända oss ännu mer och bli Jesus ännu mer trogna och efterfölja honom på ett allt tydligare sätt. Det är kyrkans stora, men inte alltid lätta uppgift, att försöka övertyga oss om vårt behov av omvändelse och ny början. Just i år när vårt närområde drabbats av krig borde vi vara mer medvetna om vårt och hela världens behov av Jesu glada budskap, så att vi kan bidra till en värld, där fred och rättvisa råder, där solidaritet och broderskap segrar över ondska och förtryck.

”Hjärtats tro leder till rättfärdighet” (Rom 10:10), skriver Paulus. Om vi fördjupar vår tro på Jesus och lever av den, kan vi förändra vår omvärld. Vi kan ibland känna oss maktlösa och tycka att vi inte kan göra något åt hur världen fungerar. Samtidigt ser vi hur människor just i en kris- eller krigssituation kan väckas till mer engagemang för det som är gott och sant. Man måste helt enkelt välja sida. Det är det som dagens evangelium handlar om, där Jesus sätts på prov av djävulen och besegrar den ondes försåtliga lister. ”Ledd av Anden var han fyrtio dagar ute i öknen, där han sattes på prov av djävulen” (Luk 4:2). Under fastetidens fyrtio dagar får vi delta i detta mysterium. I Jesu kraft får vi försöka genomskåda hur vi sätts på prov i vår tillvaro och vilka frestelser vi måste besegra. Vi behöver Andens hjälp och klarsyn för att förstå våra svaga punkter och hur vi kan snärjas av den ondes försåtliga lister. Jesus vill på alla sätt hjälpa oss att gå in i denna tid av prövning för att vi med hans nåd skall befrias från de bindningar som hindrar oss att leva ett fullödigt kristet liv. Därför är denna tid en nådens tid, även om det kan tyckas jobbigt och krävande.

Det viktigaste för var och en av oss när vi går in i fastetiden är att vi låter oss finslipas och förvandlas av Jesu nåd för att bli honom mer lika och få del av hans nåd och helighet. Vi måste inse vårt skriande behov, så att vi inte riskerar ett öde värre än döden: att fastna i vår själviskhet och synd och bli en karikatyr av oss

själva. Ödmjukhet och självkänedom är viktigt, men allra mest behöver vi tillit och förtröstan på Guds barmhärtighet för att våga oss ut i öknen, där vi konfronteras med vår baksida. Detta sker alltid i Jesu närhet och med hans hjälp. Han har redan vunnit segern över det onda. Det är den segern han vill ge oss del av under fastetiden, så att vi kan få glädja oss med honom i påskens fulla ljus.

I evangeliet ser vi tydligt hur Jesus prövas på tre klassiska områden. Därför får det inte förvåna oss att vi själva också blir prövade på samma områden. ”Människan skall inte leva bara av bröd” (Luk 4:4; 5 Mos 8:3), säger Jesus och citerar Skriften för att betona att vi människor inte bara mätts av det materiella utan behöver Gud och hans nåd. Det är en evig frestelse som vi konfronteras dagligen med i vår sekulariserade värld. Det materiella fascinerar, fångslar och förslavar oss så lätt. De rika riskerar att förlora sin själ genom att vältra sig i lyx. De fattiga riskerar att längta sig fördärvade efter att bli rika. Ingen av oss kan helt undgå denna fara. Därför är fastetiden en möjlighet för oss att dela med oss. Att avstå från mat och dryck, att ge allmosor och stödja de fattiga. Allt detta är en fantastisk möjlighet och oskattbar nåd för oss alla.

Maktens tjusning utgör alltid ett hot, både på det mer individuella planet och på världens stora politiska arena. Hur många har inte fallit för djävulens locktoner: ”Jag skall ge dig all denna makt och härlighet, ty den har lagts i mina händer och jag kan ge den åt vem jag vill. Om du tillber mig, skall allt detta bli ditt” (Luk 4:6-7). Denna frestelse följer oss som en skugga genom livet. Hela världens historia visar oss att många har fallit för dessa locktoner. Återigen besegrar Jesus denna frestelse med Skriftens egna ord: ”Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du dyrka” (Luk 4:8; 5 Mos 6:13). Bön och tillbedjan kan faktiskt ändra historiens gång. Fred och rättvisa kan få sista ordet och besegra maktfullkomlighet och tyranni.

Den sista prövningen som Jesus utsätts för är lite mer försåtlig. Den onde vill att Jesus skall kasta sig ner från tempelmuren för att visa att han är Guds Son och inte kan drabbas av något ont. Men Gud har just sänt sin enfödde Son till oss för att han skall dela vårt lidande och vår död. Han vill befria oss från detta just genom att dela vår lott och inifrån ta på sig vår utsatthet och nöd. Det är detta mysterium som vi under faste- och passionstiden skall tränga in i. Samtidigt är det denna del av vår tro som världen aldrig tycks vilja förstå. Återigen svarar Jesus genom att citera Skriften: ”Du skall inte sätta Herren, din Gud, på prov” (Luk 4:12; 5 Mos 6:16). Vi tror på en Gud som kommer till oss i ödmjukhet och fattigdom för att möta oss på vår egen mark. I fastetiden får vi lära oss ta emot honom och efterfölja honom där, i fattigdom och ödmjukhet och samtidigt i tillit och förtröstan.

